

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1439/2015
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарице, чланова већа, у парници тужиоца Н.А. А. В. А.Д. Б., чији је пуномоћник Р.Ц., адвокат из Б., против тужених Д.Ј. из Б., чији је пуномоћник В.Б., адвокат из Б. и С.П. из Б., чији је пуномоћник М.П., адвокат из Б., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 474/15 од 09.02.2015. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 474/15 од 09.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 21434/10 од 05.05.2014. године, исправљеном решењем истог суда од 13.11.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му солидарно на име отплате дуга по кредиту број ... солидарно исплате износ од 15.703.362,07 динара, са законском затезном каматом почев од 25.02.2014. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да сваком туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 271.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 474/15 од 09.02.2015. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду. Ставом другим изреке одбио је као неосноване захтеве тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, јер побијана пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама, јасна је и непротивуречна.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са сада пок. З.П., бив. из Б., дана 15.01.2005. године закључио уговор о стамбеном кредиту, на основу ког је кориснику кредита исплатио 91.910 евра у динарској противвредности на дан пуштања кредита у течај. Чланом 3. уговора предвиђено је да ће банка средства одобреног кредита ставити кориснику на располагање најкасније у року од 7 радних дана од дана испуњења свих услова предвиђених чланом 2. уговора. Чланом 2. уговора у погледу обезбеђења кредита наведено је пет услова које је корисник кредита био у обавези да испуни пре коришћења кредита. Тачком 4. овог члана дефинисана је обавеза доставе заложне изјаве у циљу заснивања хипотеке првог реда у корист банке на наведеној непокретности. У ставу 2. члана 2. предвиђено је да након што се на начин предвиђен тачком 4. става 1. успостави заложно право на предметној непокретности уговорне стране ће закључити анекс уговора којим ће се констатовати престанак обавезе јемчења солидарних јемаца. Обавезе по кредиту нису измирене, јер је корисник кредита преминуо пре његове потпуне отплате (16.08.2009. године), па се тужилац за исплату преосталог износа дуга (који је на дан 12.11.2010. године износио 113.533,88 евра у динарској противвредности од 12.160.205,16 динара) обратио туженима као солидарним јемцима, који су намиреше тужиочевог потраживања одбили.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца.

Према члану 1012. ЗОО ако поверилац напусти залогу или које друго право којим је било обезбеђено испуњење његовог потраживања, или га изгуби својом непажњом и тако онемогући прелаз тог права на јемца, овај се ослобођа своје обавезе према повериоцу за онолико за колико би могао добити вршењем тог права.

У конкретном случају, тужилац је у смислу члана 2. став 1. тачка 4. уговора условио дужнику да достављањем заложне изјаве обезбеди потраживање по основу одобреног кредита конституисањем хипотеке првог реда на стану који је купљен новцем из одобреног кредита. Међутим, и поред тога, тужилац је извршио исплату кредита по основу уговора, а да није претходно конституисао хипотеку која је била један од услова за испуњење његове обавезе. Како је, сагласно одредби члана 3. цитираног уговора, стављање средстава одобреног кредита кориснику на располагање најкасније седам дана од испуњења свих услова прописаних чланом 2. уговора, било условљено заснивање хипотеке првог реда на стану у својини корисника кредита, то је правилна одлука суда којим су тужбени захтев одбили као неоснован, јер је чланом 2. став 2. уговора прописан престанак обавезе јемчења солидарних јемаца, коју чињеницу је банка била обавезна да констатује анексом уговора закљученим одмах по успостављању заложног права на предметној непокретности. Тужилац је стављањем средстава одобреног кредита кориснику на располагање пре заснивања хипотеке првог реда

на описаној непокретности, сопственом непажњом пропустио да на поуздан начин обезбеди своје потраживање, те да сходно члану 18. став 3. ЗОО тужене као солидарне јемце ослободи њихове обавезе, због чега су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наводима ревизије понављају се жалбени наводи, о којима се изјаснио апелациони суд, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**